

převodu zboží z výroby do spotřeby, nýbrž naopak, jednáje tak, plnil svou hospodářsky odůvodněnou funkci obchodnickou. Další však v rozsudku obžalovanému k tíži přičítaná okolnost, že prodal maso osobám, o nichž věděl, že je vymění za uhlí, a že jen za tím účelem je kupují, nemůže sama o sobě založiti skutkové podstaty přečinu obchodování řetězového, hledí-li se ke skutečnostem jednak v rozsudku přímo zjištěným, jednak na jevo vycházejícím z výpovědí těchže svědků Ladislava L., Františka M. a Ladislava B., na nichž rozsudek zakládá svoje skutková přesvědčení, a podle kterých maso od obžalovaného po 8 K za 1 kg koupené bez odkladu postoupeno bylo svědky správě dolů pro horníky a to po 7 K, takže in concreto možnost zdržení zboží nebo zdražení jeho pro spotřebitele byla vyloučena, jakož vůbec jednání jmenovaných osob, jež obžalovaný vědomě umožnil, bylo dle spisů prosto povahy spadající pod hledisko předpisů proti předražování. Poněvadž tu tedy není náležitosti skutkové podstaty ani přečinu obžalovanému za vinu kladeného ani jiného činu trestného, je zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. odůvodněna.

Čís. 162.

Padělání peněz a cenných papírů. Pod pojem »dopravy« ve smyslu § 1 zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. spadá veškerá činnost od okamžiku, kdy byl dán podnět k přepravě až do okamžiku, kdy padělky na území československé republiky přešly do rukou toho, kdo měl a chtěl je udati do oběhu jako pravé. Pouhá vědomost posléz jmenovaného o tom, že bankovky pocházejí z ciziny, nespadá již pod pojem »dopravy«.

(Rozh. ze dne 13. března 1920, Kr II 2320.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jakožto výjimečného soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. ledna 1920, pokud jím byli obžalovaní Ignác H. a Gerson G. uznáni vinnými zločinem dle § 4, odst. 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Obžalovaní Ignác H. a Gerson G. byli uznáni vinnými zločinem dle § 4, odst. 1 zákona z 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., jehož se dopustili tím, že v roce 1919 v Kroměříži, Frýdku a jiných místech, nedohodnuvše se s pachatelem neb osobou jinak na činu účastněnou, vědomě bankovky opatřené padělanými kolky za pravé udávali. Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti č. 5, 9 a) resp. 10 § 281 tr. ř., snaží se dovoditi, že čin obžalovaných spadá pod ustanovení § 1, odst. 1, citovaného zákona, jak bylo žalováno, a že nalézací soud jen nesprávným posouzením zjištěného skutkového děje a nesprávným výkladem zákona podřadil čin obžalovaných zákonnému ustanovení, které se naň nehodí. Vývody zmateční stížnosti a zástupce generální proku-

ratury stížnost tuto provádějícího vyvrcholily v tom, že nalézací soud nesprávně vyložil pojem »dopravování« (scilicet padělaných peněz z ciziny do území Československé republiky) a že proto neprávem vyloučil skutkovou podstatu třetího případu 3. odstavce § 1 citovaného zákona. Stížnost uplatňuje proto vlastně jen důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., zvláště když rozporem, jež písemní stížnost s hlediska č. 5 § 291 tr. ř. vytýká, doličován jest ve skutečnosti jen rozpor povahy právní a nikoli skutkové. Stížnost jest však neodůvodněna. Zrušovací soud sdílí plně názor generální prokuratury, že pojem dopravy ve smyslu citovaného ustanovení zákona nelze vykládati úzce, t. j. že dopravu nelze obmezovati pouze na ty úkony, jichž je třeba k přepravě padělaných peněz přes čáru pohraniční, tudíž na akt místního přesunutí peněz přes hranice, nýbrž že pod pojem ten spadá veškerá činnost, počínajíc okamžikem, kdy k přepravě byl dán podnět, pak kdy přeprava ta byla uvedena do pohybu, a končíc okamžikem, kdy padělky na území Československé republiky přišly do rukou toho, kdo měl a chtěl je udati do oběhu jako pravé. Přeprava přes hranice jest tedy jen jednou z etap trestné činnosti téže nebo různých osob, které všechny, pokud jednáním svým v naznačených mezích vědomě přispěly k přivodění zákonem zakázaného účinku, provinily se dopravou padělaných peněz z ciziny do území Československé republiky. Dle toho dlužno ve smyslu zákona považovati za dopravovatele nejen toho, kdo peníze přes hranice fakticky převáží nebo přenáší, na kterýžto případ toliko chtěli obhájcové pojem dopravy obmeziti, nýbrž i toho, kdo ve své osobě představuje na území čs. republiky prvou nebo sprostředkovací stanici, z níž započítí má činnost zamýšlená, t. j. z níž mají padělky v tuzemsku býti uvedeny v oběh, tedy na př. kdo na hranici přepravovatele padělaných peněz, srozuměv se s ním, očekává a je od něho přebírá, kdo ve vzájemném srozumění dá na sebe padělané peníze sem z ciziny zaslati, kdo, převzav od přepravovatele nebo srozuměného příjematele v tuzemsku padělky, dopraví je, znaje účel, do rukou toho, jenž jest pak jejich rozšiřovatelem a pod. Než shora vytknutého názoru nelze v konkrétním případě použiti, poněvadž v rozsudku nejsou obsažena taková skutková zjištění, v nichž by bylo lze spatřovati pojem dopravy. Soud nalézací výslovně praví, že nemá za dokázáno, že Ignát H. padělané peníze z ciziny do naší republiky dopravil nebo dal dopraviti. Vyznívajíc rozsudková zjištění jen v ten rozum, že oba obžalovaní manipulovali s bankovkami, o nichž pouze věděli, že jsou opatřeny padělanými kolky a že pocházejí z ciziny. Tato činnost nestělesňuje však pojmu dopravy, jak tento byl shora vyložen a který vyžaduje, by někdo se vědomě a činně jakýmkoliv způsobem účastnil jednání, jehož účelem bylo přivoditi, by padělané peníze v cizině vyrobené aneb tam se nalézající byly přepraveny do republiky Československé k tomu cíli, by tu udávány byly za pravé.

Čís. 163.

Již pouhé ohmatávání pohlavního ústrojí dětí dlužno pokládati za pohlavní zneužití (§ 128 tr. z.) bez ohledu na to, bylo-li dosaženo pohlavního ukojení čili nic.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr I 598/19.)